

Kodukandiliste lood

Erakordse mehe erakordne aasta

Lugu 1.

Erakordne mees: Härra Hubert-Jüri-Omamees von Masgoth Roela Kodukant.

Tere rahvas, saame siis tuttavaks, juhul kui keegi veel ei tea:

Mina olen ekstra eriline mees ja elan ekstra erilises kohas.

Et sul oleks kergem aru saada minu ennekuulmata säravast isiksusest, panen esimeses loos kirja lühidalt enda kuulsusrikka eluloo.

Minu sündimise päev on nimelt 19.11.2004. Sellel päeval pandi minu nimi ja sündimise põhjus ametlikult kirja paberi pääle ja kinnitati vastavate säaduste kohaselt kõikide allakirjutamiste ja templitega seadusesilma ees ära.

Minust sai Roela Kodukandi ühenduse võrdõiguslik liige ja mind hakati korralikult kasvatama ja kantseldama.

Huberti nimi tuli otse rahvasuust, sest minna olla just hubertiline välja näinud. Võta sa kinni, kellel selline vaimuvälgatus ja nägemus küll pähe kargas ning milline on hubertiline väljanägemine ülepeakaela täpipealt. Ei seda arvamist ole keski osanud mulle tänapäevani selgitada. Jäägu siis nii, kes nende kohalike naistega ikka vaielda jõuab. Jüri nimi sai lisaks tänu Jüri Kulhbassile ja Jüri Hansarile, sest nemad just 1909.a esimese seltsi sündimise ning eestvedamise asjapoltide ja peahingehoidjate seas olivad. Noh ja kolmas nimi, Omamees ei vaja üldse selgitust – ma olengi Omamees ja Oma Mees ja Mees Omas mahlas ja alati kohal ja olemas. Ma pean sulle, armas lugeja, täiesti suure saladuskatte ja nelja silma all ütlemata, et kohalikud naised ütlevad mulle vahest ka Vanamees – puhtalt kadeduseussi pärast muidugi, sest ma olen ju nii noor ja ütlemata ilus iseenesest.

Mul on au olla tervenisti üks väga rikas mees, iseäranis perekonna ja sugulaste poolest, neid on mul terve külatäis uskmata ägedaid inimesi. Minu esivanemad olid arusaadavalt juba varasemalt teinud hulga vägitükke ja endi suuri andeid ja võimeid vabaühenduste sehkendamise sisse pannud. Ikka selleks, et omal maal ja omas külas endi eluolu eest hoolt kanda.

20. sajandi algusaastail peeti tollase Roela parun Wrangelli mõisa piirkonda metsakolkaks, mis teistest maha jäi ja seetõttu harva ajakirjanduse pilku väärilis. Juba 1901. aastast tegutsesid Roelas küll pisike raamatukogu, segakoor ja orkester, kuid agaraid ja tegutsemishimulisi inimesi ühendavat seltsi piirkonnas ei olnud. Kui valdavalt mõisaga seotud ametimehed algatasid ja said 1909. aastal tegevusloa Roela Muusikalise-kirjandusliku Seltsi asutamiseks, oli see esimene piirkonnas asutatud selts, mis koondas enda ridadesse kogu piirkonna senise kultuuritegevuse, nii raamatukogu, segakoori, näiteseltskonna kui ka orkestri.

Nüüd, kus tollest ajast palju vett on merre voolanud ja igatsugu elumuutusi hulgaliselt ette tulnud, nüüd on seltsid ja vabaühendused jällegi au ja hiilguse sisse tõusnud. Nii ka mina,

Erakordne Mees, olen saanud viimased 20 aastat seda toredust ja askeldamist ligemalt näha, tunda ning nautida.

Minu kasvamine on olnud üks suur seiklus ja üks kodukandilised on minuga ka vahel vaeva pidanud nägema. Millal on mul püksid ribadeks ja sokid aukus. Ja nina sai ka paar korda iluravi ja no kingi olen ma kibe käpp kaotama. Aga üldjoontes on minu geeniuuseks kasvamine kulgenud kasvatajate hoolsa pilgu ja järelevalamise all.

Mind on pidudele kaasa võetud ja ma olen isegi pealinnas ennast näitamas käinud. Lapsena sõidutati mind hobuvankril ja veeretati kärus. Olen saanud traktoriga sõita, hobuse seljas ratsutada, põhus möllata ja autos esiistmel tähtsalt mõnuleda. Ma olen igal koosviibimisel kohal ja tavaliselt istun laua otsas. Nagu kõige tähtsamale mehele kohane.